Ти, Господи, надія моя...
Пс. 70:5

ГОЛОС НАДІЇ

№ 4(15) | Газета Християнської місії «Голос Надії» та Пресвітерської ради Християн Віри Євангельської Волинської області | Квітень 1992 року | Заснована у лютому 1991 року

До Тебе, Воскреслий, здіймаємо руки
І просим в молитвах: зійди на наш край.
Прийди до сердець, що в тенетах розпуки,
Повій Святим Духом і щастя нам дай.

Як учням зневіреним, кожній людині
Новину чудову у дім принеси.
Дай віру, надію і в день Воскресіння
Святі почуття у душі воскреси.

ХРИСТОС ВОСКРЕС

«Коли ж ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де Христос сидить праворуч Бога; думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бо ви померли, а життя ваше заховане з Христом у Бозі».

Кол. 3:1—3.

Майже дві тисячі років тому сталася подія, якій, без сумніву, належало стати вирішальною для всього людства.Подія, яка розділила історію на дві частини, адже більш правильно було б рахувати початок нової ери саме з цього ранку, 15 Нісана. Все, про що говорить Біблія, безпосередньо веде нас до апогею, що висловлено в одному короткому слові «звершилось!».

Сьогодні, в еру інформаційної насиченості, ми маємо змогу слідкувати за всіма світовими подіями. І коли в якій-небудь «гарячій точці» планети зростає напруженість, протистояння двох сил, ми в переживанні, затамувавши подих, чекаємо розв'язки. І полегшено зітхаємо, коли все закінчується благополучно. Напевно, так само в очікуванні завмер Всесвіт, всі надприродні сили, коли в духовному поєдинку вирішувалася доля людства. І як в наш час стало традицією для кожного народу святкувати день національного визволення, в народу Божого є також така знаменна дата. На протязі віків її намагалися стерти з людської пам'яті, обілляти брудом та неправдою, але вона попри всі перешкоди залишилася в серцях мільйонів. З покоління в покоління передавалася чудова новина нашого визволення. і сьогодні на тисячах мов звучать оптимістичні слова апостола Павла: «Христос помер за гріхи наші... був похований і воскрес третього дня...» (1 Кор. 15:3—4).

Христос воскрес! Яку бурю почуттів у душі християнина викликають ці слова! Але Ісусове воскресіння не було простим. Завдяки воскресінню Ісуса Христа, сьогодні і ми одержуємо його. «Так як через людину смерть, так через людину і воскресіння з мертвих. Так як в Адамі всі вмирають, так в Христі всі оживуть» (1 Кор. 15:22, 23). Чудова обітниця! Адже, маючи участь у воскресінні Христовому, ми, тим самим, одержуємо безсмертя і життя вічне. І той,хто віддає себе Спасителю, вмирає для гріха і воскресає для нового, святого життя. Ворог тепер не має над ним влади. Але... Але, одержавши духовне воскресіння, ми залишаємося в цьому ж тілі, і саме через нього може діяти гріх. Тому недаремно ап. Павло говорить такі актуальні для нас слова: «Коли ж ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі...».

Оглянемося навколо: які проблеми сьогодення найбільше всього хвилюють нас? Це насамперед, матеріальні питання: що і де купити, знайти добре оплачувану роботу, зайнятися бізнесом і тому подібне. Безперечно, ці проблеми не такі вже і малозначні у нашому житті, і без цього не обійтися, але справа в тому, що все частіше ми ставимо їх собі за самоціль, за еталон, по якому визначаємо своє місце у суспільстві. Та Біблія говорить, що ціль наша — життя вічне. І, воскреснувши з Христом, ми повинні бути гідними такого високого надбання, не промінюючи небесний трон на дочасне матеріальне забезпечення. Сьогодні, в епоху війн та катастроф, розпусти і людиноненависті ми, як ніколи, повинні звертати свій погляд вгору, пам'ятаючи, що «життя наше заховане з Христом у Бозі».

І тому, згадуючи чудовий день Христового, — і нашого, — воскресіння, ми звертаємося до всіх вас, дорогі друзі: «Шукайте того, що вгорі...». Коли ще хто не воскрес з Ним до нового життя, коли ще хто прив'язаний путами матеріалізму до цієї землі, підніміть свої очі до неба — там ваше спасіння. Нехай цей день принесе в ваші серця, сім'ї та оселі мир, радість, спокій. Нехай він стане святом усього життя — святом вашого воскресіння. Христос воскрес! Христос воскрес! Христос воскрес!

Обласна Пресвітерська рада,
місія «Голос Надії».

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС

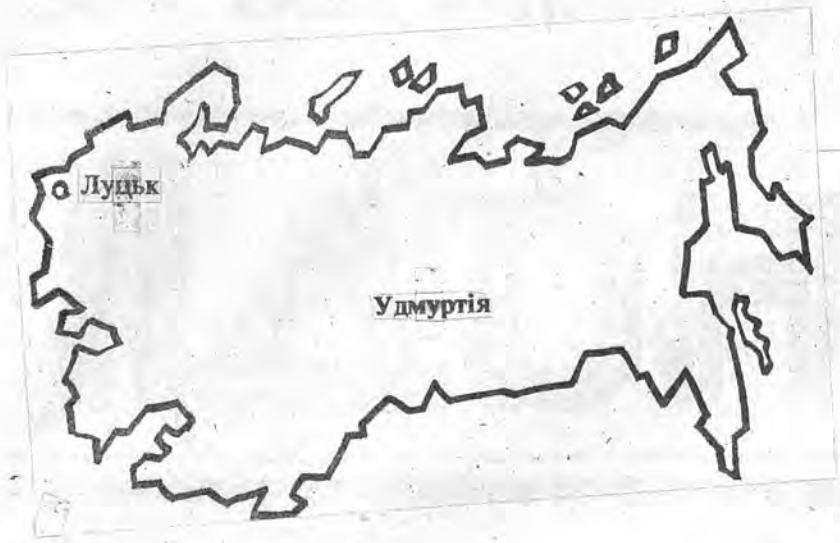

точка на карті місії

УДМУРТІЯ. Територія 42 тис. км². Населення 1560 тис. чол. Корінна національність — удмурти (70% населення). 47% території займають ліси.

Іжевськ — столиця Удмуртії. Населення 631 тис. чол. Розвинуте машинобудування (автомобілі, мотоцикли, верстати).

У Д М У Р Т І Я

Мабуть багатьом доводилося чути чудовий спів солістки львівської християнської групи «Отчий дім». Прекрасний голос і майстерне, душевне виконання українських пісень запам'ятовуються надовго. Але мало хто знає, що завдяки Вероніці почалася місійна робота в Удмуртії. Народилася вона в Іжевську, але навчалася у Львові. Тут і відбулася її зустріч з Христом. Одного разу запросила своїх нових друзів до себе в гості. І ось сім чоловік грудневої ночі 1989 року зійшли на пероні Іжевська. Міський транспорт ще не ходив, тому вирішили кілька годин віддати для своєї першої євангелізації. Лише почали співати, як їх вигнали з вокзалу. Спробували продовжити на вулиці — заарештувала міліція. Близько півтори години довелося свідкувати про Бога у відділенні охорони порядку. Не знайшовши нічого протизаконного, їх відпустили, одержавши на згадку Біблію. Відразу того ж дня вирішили отримати дозвіл на свідчення про Бога. Постало питання: до кого йти? Так як було до останнього часу, що усіма сферами життя керував КДБ, насамперед пішли туди. Там незвичних відвідувачів вислухали, сказали, що не проти такої діяльності, але питання не у їхній компетенції. Дали пораду звернутися у Раду Міністрів Удмуртії до керуючого у справах релігії. Пішли туди, але його не було на місці. Щоб не гаяти часу, стали разом і заспівали. Незвично лунали християнські пісні у коридорах державної влади. Але свідчення було потрібне і тут. Коли ж прийшов керуючий, розгнівався за таке зібрання. Розмова з ним нічого конкретного не дала — і не забороняв, але і не дозволяв. Вирішили працювати, покладаючись лише на допомогу Божу.

Так розпочалася місійна праця в Удмуртії. Праця важка і відповідальна. Адже тут довелося зіткнутися з особливим становищем. Судіть самі: республіка займає одне з перших місць у світі по самогубству (в т. ч. серед дітей) і по насиченості окультивними проявами. У селах добра половина населення має зв'язок з темними силами. Православних церков дуже і дуже мало. Плюс до того, дуже поганий зв'язок, села майже ізольовані через відсутність належних доріг. Відчувалася «допомога» і місцевої влади — за перше хрещення в Іжевську в 1990 році довелося заплатити штраф. Але, незважаючи на труднощі, наші брати і сестри працювали від щирого серця. Тут побували групи з багатьох областей України: Черкаської, Чернівецької, Рівненської, Львівської, Волинської. Євангелізацію проводили скрізь: в школах, тюрмах, клубах. Літом особливу увагу приділяли поїздкам по селах.

Слід зауважити, що на відміну від інших регіонів Росії, тут з увагою ставляться до проповіді Слова Божого. Звичайно, є протилежні приклади, але, в загальному, люди з простотою і щирістю приймають біблійні істини. Правда, це іноді має свої негативні наслідки. Справа в тому, що, зневірені раніше в усьому і, ще не утверджені духовно, люди з такою ж простотою вірять і лжевченням, що вкрадаються у церкви. Це ще одна особливість місійної роботи в Удмуртії. Часто доводиться стикатися і з спотворенням розумінням деяких церковно-духовних питань. По цій причині у самому Іжевську є досить багато окремих громад віруючих, поміж якими стосунки, якщо не ворожі, то, в усякому випадку, не досить дружні. Ми повинні молитися і за цю проблему.

— Так, церковні проблеми забирають багато сил і часу, — розповідає керівник місійної групи Климчук Микола. — Іноді навіть приходять думки: «Навіщо ми приїхали саме сюди? Краще було б починати роботу на зовсім новому місці, де не було церковних громад». Але просимо у Бога сил та мудрості допомогти місцевим віруючим в складних духовних питаннях і подати правдиве Євангельське вчення. Але головним нашим завданням ми бачимо проповідь Доброї Новини людям, що стоять далеко від Бога. Широко використовуємо своєрідну живу рекламу — на зупинках, у міському транспорті заспіваємо кілька пісень і потім запрошуємо на наші зібрання. З організацією самих зібрань зараз виникають проблеми. У Молитовному будинку мало місця для недільних, а тим більше для євангелізаційних богослужінь, тому доводиться орендувати приміщення в інших місцях, а це дуже дорого. До квітня місяця збиралися у Будинку побуту, але після об'явлення нам нової ціни (400 крб. за годину), довелося шукати іншого місця. Так що місійна робота включає в себе не лише проповідь, як дехто може думати, але ось і такі життєві, та далеко не другорядні питання. Сюди можна додати і проблему з житлом. Але всі ці труднощі стають такими далекими і нічого не вартими, коли бачиш сльози покаяння та радості на обличчях людей, що знайшли спасіння. Особливо серед такої категорії, як засуджені. Їм ми приділяємо велику увагу. В Іжевську були у чотирьох тюрмах (в одній вже були біля семи раз), в ЛТП, а також в Сарапулі. До речі, в цьому місті, другому по кількості населення Удмуртії, працює місійна група з Чернівецької області. На даний момент, першочерговим завданням бачимо проповідь Слова Божого по селах. Якщо вирішиться питання з транспортом, плануємо цього літа здійснити свій задум.

З давніх часів удмуртський народ поклонявся своєму богові Інмару — абстрактному повелителю Всесвіту. Сьогодні вони знаходять Живого Бога, Бога любові і чудового спасіння.

Моліться за пробудження у цій місцевості, за братів та сестер, що там працюють.

Ю. ВАВРИНЮК.

МІСІЙНІ НОВИНИ ✦ МІСІЙНІ НОВИНИ ✦ МІСІЙНІ НОВИНИ ✦ МІСІЙНІ НОВИНИ ✦ МІСІЙНІ НОВИНИ

ЛУЦЬК. Закінчилося навчання вчителів Недільної школи. Це вже п'ята група отримала дипломи про закінчення курсів підготовки вчителів. Слухачі курсів задоволені викладом матеріалу, читання якого проводила інструктор Навчального Центру Союзу ХВЄ Віра Деркач. Цікаво проходили показові уроки, після чого проводився детальний їх аналіз.

с. ЧОРНИЖ. Восьмого березня тут відбулося рукоположення на пресвітерське служіння Феодосія Онищука та на дияконське служіння Івана Кузьмича. Звершував рукоположення старший пресвітер С. Веремчук з членами обласної Пресвітерської Ради Т. Калинюком та Г. Філімончуком.

КНЯЖ ПОГОСТ, КОМІ. Тут працює євангелист місії «Голос надії» М. Родзивилюк. Основна праця ведеться у в'язницях, яких тут в окрузі немало. Раз в тиждень проводиться біблійна година, котра часто відбувається у формі «запитання-відповідь». Проходять також зустрічі на біблійні теми на місцевих підприємствах.

ДЗЕРЖИНСЬК, РОСІЯ. Виділено три постійних приміщення для проведення євангельських богослужінь. Група проводить зустрічі в учбових, медичних закладах, знаходить час на відвідування немічних та хворих. Один раз в тиждень проводяться біблійні заняття з людьми, які бажають вступити в завіт з Богом через водне хрещення.

Луцьк. Близько трьох років тому розпочиналися курси регентів, які проводила Глинська Лідія Володимирівна. І ось, 22 березня в Молитовному будинку церкви ХВЄ м. Луцька відбулося святкове богослужіння, присвячене випуску регентів з врученням дипломів. Кожен з 22 курсантів по черзі керував зведеним хором (близько 150 чоловік), який складався з хорів церкви ЄХБ і церкви ХВЄ. Молодих регентів Волині і Рівненщини привітали і благословили на служіння обласний пресвітер Євангельських Християн Баптистів Яків Михайлович Кравченко та обласний пресвітер Християн Віри Євангельської Степан Васильович Веремчук.

На фото: під час екзамену.

УЧИТЕЛЮ, ВЧИСЯ

Весняне сонечко ласкаво зігріває землю. Весело дзюрчать струмочки з талого снігу. Дітвора з радісними обличчями висипає на вулицю. Діти люблять весну. Ось червонощокий малюк в гумових чобітках весело марширує по баюрі, доки переполохана бабуся не забирає його і веде на сухе місце. Старші діти бігають, грають в ігри, пустують. Всі вони такі милі й кумедні, добрі, і в той же час, неслухняні. Якими ви виростите, діти? Ким ви станете? Чи буде жити Ісус у ваших серцях? Чи хтось розповість вам про Нього і покаже дорогу до спасіння?

Саме це бажання: розповісти дітям про Ісуса, — зібрало нас на курсах вчителів недільних шкіл. Наша група нараховує 19 чоловік. Це сестри і брати з Нововолинська і Володимира-Волинського. Лекції нам читає Деркáч Віра Іванівна. Ми їй вдячні, що вона приїжджає щотижня у Нововолинськ, щоб проводити з нами навчання. А вчить Віра Іванівна дуже цікаво, дає багато матеріалу на основі Слова Божого, доступно його пояснює. Улюбленицею нашої групи є її староста Держай Ліна. Завжди привітна, старанна у навчанні. А ще Ліна чудово грає на піаніно, вчить всю групу дитячих пісеньок. Недавно в нашій групі проходили показові уроки. Учнями, правда, були не діти, а ми самі, хоч питання задавали дитячі (і не зовсім дитячі). Було дуже цікаво, ми показували набуті знання, вчилися вести себе з дітьми. А Інна Кот наступного дня проводила уроки у трьох групах дитячого садочку, де вона працює. Діткам вони сподобалися.

Якими ж ви будете, наші маленькі учні? Чи зуміємо ми розповісти вам про Христа так, щоб ви Його полюбили? Думаю, що зуміємо.

ЛУЦИК ОЛЬГА,
м. Нововолинськ.

На адресу місії та редакції приходять листи з місць позбавлення волі. Пишуть про свої проблеми, болі, тягарі і про свою радість. Одним із активних наших дописувачів є Сергій Сасов із Сокальської тюрми (Львівська обл.). Він вже друкувався у нашій газеті. У сьогоднішньому номері пропонуємо його художньо-публіцистичний роздум «Ко Христу» та вірші. Пропонуємо їх без перекладу.

КО ХРИСТУ

«Это я, Господи!»

Часто, когда меня спрашивают, с чего начался мой путь к Господу нашему Иисусу Христу, я отвечаю: «Со стыда и ужаса». Да, возлюбленные, со стыдом и ужасом приступил я к подножию Голгофского креста. Промыслу Божьему было угодно, чтобы путь этот растянулся почти на сорок лет моей жизни. Ослепленный гордыней, тщетно пытался найти я успокоение души моей в литературе и искусстве — Божественный глагол Священного Писания еще не коснулся моего слуха и прозрачная, хрустальная музыка горных сфер звучала не для меня. Я менял профессии и города; менялись лица людей и пейзажи за окнами стремительных экспрессов, уносящих меня вдаль. Но с каждым прожитым днем росла неудовлетворенность, тоска по живительной влаге Слова мучила меня, бросая из крайности в крайность.

— О, Господи! — вздыхал я невольно, еще не подозревая, что истомившееся, обуглившееся в яростном пламени греха, мое блудное сердце уже ищет Христа. Но как упорно сопротивлялся мой «ветхий человек», живущий во мне, как крепки были сети дьявольских искушений. Я терял близких, терял друзей и отчий кров, — но грех тяготел надо мной. Я терял свободу, клял себя и весь мир, — но грех продолжал тяготить меня. На грани самоубийства, доведенный до отчаяния, я уже не шел, а полз по этой жизни, скуля и визжа от невыносимой боли, как подбитый камнем пес...

— О, Иисус, до смертного часа не забыть мне миг нашей встречи. Не забыть мне неземной прохлады ладони моего Спасителя, остудившей мой разгоряченный лоб. «Ты есть, Господи!» — шептал я, обливаясь слезами, и три эти слова были первой молитвой, высказанной моим сердцем. «Ты есть, Господи!» — повторял я, ступая по Его следам, сквозь хохот и улюлюканье, сквозь плевки и удары бичей. И капли драгоценной Крови Сына Человеческого падали в дорожную пыль, расцветая пурпурными бутонами роз. Немилосердное солнце исступленно жгло меня. Голова наливалась тяжелым свинцом. Я шел по дороге, по которой до меня прошли миллионы людей и думал о тех, кто идет за мной. Впервые я осознал, что Голгофа — это не исторический факт: Голгофа продолжается до тех пор, пока люди, упорствующие в грехе ежедневно, ежеминутно продолжают в сердце своем распинать Господа. Поэтому, воздев руки к высокому небу, на исходе двадцатого века, я прошу прощения у Христа за всех нас, грешных. Я прошу прощения и милости моей украинской земле. Народу моему прекраснодушному прошу прощения и милости Господней. За ожесточенный век, за мир, лишенный тепла и любви, прости и помилуй нас, Господи!

И ты, читающий эти строки, — если уверовал в Спасителя нашего Иисуса Христа, позволь обнять тебя радостно и воскликнуть: «Слава Всевышнему!..» А если ты еще колеблешься в нерешительности, опасаясь, что груз грехов так ужасен и так велик, доверься Иисусу, друг мой!.. Доверься Ему безропотно и смиренно: ужаснись от одной только мысли, что и твой гвоздь вколочен в Голгофский крест, устыдись, что не решился прийти к нему пораньше, чтобы умалить Его страдания. И все-таки я верю, — и Господь мне порукой, — сердце твое распахнется Ему навстречу и в душе твоей зазвучит ликующая благая весть спасения: «Но ныне, когда вы освободились от греха и стали рабами Богу, плод ваш есть святость, а конец — жизнь вечная». (Рим. 6:22).

* * *

Приступаю к Тебе.
Преклоняю колени в молитве.
Оплывает свеча, затухая в кромешной ночи.
Укрепи меня, Господи, в праведной битве,
И врагов моих злобных прощать научи.

Напои синевой Гефсиманского сада
Их сердца, опаленные смертной тоской.
И ладоней Твоих неземная
прохлада,—
Утомленным и страждущим — вечный
покой.

Утомленным и страждущим — вечная
радость:
Есть святая обитель Господней любви.
Там познают сполна откровенную
сладость
У престола Всевышнего слуги Твои.

Приступаю к Тебе. Перевернута жизни
страница,
Скорбный ангел разлуки стоит у дверей.
Догорела свеча, — в темноте
растворяются лица,
Как в осеннем тумане — огни фонарей.

* * *

Помилуй, Господи, родную Украину!..
Страшны и праведны грядущие суды.
В огне испепеляющем я сгину, —
Но, Господи, помилуй Украину, —
Не допусти народ мой до беды!

Мой певчий край коленопреклоненный
Не дай увидеть в гибельной тоске.
Безумный ворон бьется на песке,
И сумрачный, от крови воспаленный,
Клонится полдень к высохшей реке...

В пустых садах обугленные вишни,
В оглохшем небе мечется гроза,
И у покойников прозрачные глаза...
Скажи, кому достанется, Всевышний,
Далеких праздников янтарь и бирюза?

За ясный свет, за красную калину,
За слезы искупительной любви,
За Сына, что душой не покривил.
Помилуй грешную, родную Украину
И, Боже праведный, —
на жизнь благослови!..

С. САСОВ.

МОЯ ЗУСТРІЧ З ХРИСТОМ

«Прийдіть до Мене всі знеможені
та обтяжені і Я заспокою вас...»
Матв. 11:28.

Хотів би я поділитися з усім світом, коли б мав можливість, про те, як Господь любить грішника і бажає, щоб він мав життя вічне. Для підтвердження цього хочу розповісти моє свідчення, як я, вже сорокалітня людина, зустрівся з Богом. А до цього був п'яниця та безбожник, був винен майже в усіх гріхах. У сім'ї створився ад вже на землі. Але я часто задумувався: чим закінчиться таке безпутне життя?

Одного разу трапилася зі мною така пригода. Сталося так, що працюючи на тракторі, мене вдарила тяга по правій руці. Хоча був пошкоджений лише палець, однак, через хвилин двадцять вся рука посиніла і почала дуже боліти. Став роздумувати: що ж діяти? Про роботу не могло бути й мови. Це сталося у нічну зміну, вирішив іти додому, а там в лікарню, бо рука боліла аж до плеча. І в такий тяжкий час чомусь прийшла думка: люди кажуть, що є Бог, що Він — всемогутній і може все зробити. Але якийсь другий голос шепоче: «То не для тебе, грішний чоловіче». Але я всеодно подумав: «Звернуся все-таки до Бога». Зняв шапку і просто сказав: «Господи, якщо Ти є, то прошу, допоможи мені, Ти бачиш мої болі, я не можу більше терпіти». Я став сильно плакати, і плакав хвилин десять. На мій подив, через півгодини рука стала якою і була, Бог відповів Своєю могутньою силою.

Але після такого випадку я все одно не покаявся і продовжував грішити. Та за мною (я відчував це) скрізь ходив Бог і нагадував: «Я люблю тебе. Зупинися і зміни своє життя». Це було так довго, що я вирішив ходити на зібрання віруючих, думаючи, що це заспокоїть мене. Прийду, послухаю, вийду, а гріх так само манить до себе. Дивись, вже й напився, знову в хаті колотнеча. Схилити коліна було ніби набрати в руки жару. Але став собі думати: добре, що ходжу в зібрання, та цього мало, що ж я за християнин, і що ж то зі мною робиться?

Пройшло ще доволі часу і я вирішив просити Бога, щоб дав силу подолати людський страх і служити від серця з радістю живому і святому Творцю, щоб Він звільнив мене від гріховної залежності.

І ось, одного разу я йшов додому о другій годині ночі п'яний та знесилений дияволом. Пам'ятаю, ніч була місячна, але я нічого не помічав. Ішов полем з велосипедом, падав, вставав, знову падав, вставав і знову падав. Недалеко від села щось зупинило мене. Я став, зняв шапку і сказав: «Господи, якщо Ти є, прошу Тебе, не завтра, не потім, але тут, на цьому полі, звільни мене. Ти бачиш, як я з кожним днем все глибше падаю у безодню, допоможи мені...»

Я знову став гірко плакати, плакав хвилин двадцять, кричав до Того, Хто може допомогти. І ось тут відчув, як на мене злинув Дух Святий, і разом з Ним невимовна радість. Я плакав, але то був не той плач, що раніше, це були сльози вдячності за почуту молитву, за Божу милість до мене, грішного. Але цього не можна розповісти і передати словами.

Я сів на велосипед і до самої хати їхав і дякував Господу за Його зустріч зі мною там, на полі. Я приїхав додому оновлений Богом, сів біля жінки і став просити у неї пробачення за те, що завдав їй стільки болю в житті. Вона дивилася на мене і не знала, що це робиться. Це було щось небувале, нове зі мною. Я знову розридався, і тоді ми вже вдвох з дружиною стали на коліна і почали просити у Господа зайти у наш дім, в наші серця. Жінка також була невіруюча, але з тої ночі ми разом зустрілися з Богом.

Хочеться звернутися до молоді, до тих, що ходять у зібрання: вам треба мати зустріч з Господом, щоб перемагати гріх, щоб залишити те, чим живе світ, і звільнитися від гріховної залежності. Шукайте такої зустрічі. Бог завжди чекає вас, чекає вашого першого кроку. Не лишайте такої можливості, доки є час.

Степан Р.

Біблійна енциклопедія.

ФАРИСЕЇ. Релігійно-політична течія, яка була найбільш численною і впливовою силою серед євреїв. В перекладі означає «тлумач», «роз'яснювач». Фарисеї вважали, що їхнє спасіння у суворому та беззаперечному виконанні правил юдейської релігії. У більшості випадків це був вузький формалізм, що нерідко переходив у фанатизм. Вірили в безсмертя душі, воскресіння, відплату по ділах, існування ангелів та демонів. Рахували необхідним притримуватися не лише основного Закону Мойсеєвого, але і багаточисленних постанов і переказів старців, які регулювали і враховували до найменших подробиць практично усі сторони життя. Ці постанови часто треба було виконувати більш ретельно, ніж сам Закон. Внутрішня духовність мало бралась до уваги, тому релігійність фарисеїв в основному, обмежувалась обрядовістю чисто зовнішнього характеру. Саме це і було причиною того, що Христос завжди згадував їх з негативної сторони. І до сьогодні слово «фарисей» в переносному розумінні означає «лицемір». Ще однією характерною особливістю фарисейства була власна гордість і зверхнє ставлення до людей не «фарисейського» кола. Вони вважали себе єдиними і повноправними спадкоємцями Царства Небесного, що настане з приходом Месії, якого, у свою чергу, бачили у вигляді величного монарха-визволителя. Але слід зауважити, що фарисейське вчення підготувало необхідний грунт для розповсюдження християнства. Незвичайна ревність примушувала їх їздити по всіх країнах для знаходження «прозелітів», тобто «навернених з поган (язичників)». Обізнаність із юдейською релігією допомагала прозелітам знайти Ісуса Христа.

САДДУКЕЇ. Політична партія часів Ісуса Христа. Пряма протилежність фарисеям. Не відкидаючи своєї належності до священницького роду, в той же час, вільно трактували Святе Письмо. Притримувалися лише писаного Закону, не рахуючись із переказами та усними постановами, не вірили в ангелів, загробне життя, воскресіння мертвих (Матв. 22:23, 24), розплату після смерті. Виходячи із того, вважали основною ціллю досягнення земних благ і тому прагнули якомога краще влаштувати своє життя. В основному до саддукейської партії належала правляча іудейська аристократія. Майже всі первосвященники, вищі чини синедріону були саддукеями. У ставленні до влади були більш лояльні, ніж фарисеї. Намагалися не йти на конфлікт із римським правлінням, прикладали усі зусилля для збереження за собою пануючого становища в країні.

Незважаючи на різницю у поглядах і постійну ворожнечу між собою, саддукеї і фарисеї завжди об'єднувалися проти Ісуса Христа і першоапостольської церкви (Матв. 16:1, 16:6, Дії. Ап. 4:1).

ІРОДІАНИ. Чисто політична партія прихильників правлячої династії Ірода. Визнавали римську владу намагаючись у всьому догодити їй. В Ісусі бачили претендента на трон, тому були Його свідомими противниками (Матв. 22:16, Марк. 3:6).

Зворотній зв'язок

ЗНОВУ, ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО «БАЙОК»

Шановні друзі П. Романець і Ю. Вавринюк. Хочу звернути деякі зауваження відносно статті «Навернення до байок».

1. Чому люди навертаються до байок? Тому, що шукаючи правди, не знаходять її. Ніхто не оцінює, як гарно я пишу чи розмовляю, а чи так я живу? — і бачачи розходження в слові і житті, зневіряються.

2. Чому у вашій газеті так багато байок і мало правди, тобто Слова Божого і практичного його пояснення?

3. Ви ділите теле- і письмову інформацію на дві частини: низьку, по суті, і вищу. Направляйте людей до захоплення вищою інформацією.

4. Не знаю, яку користь людині може дати Толстой, Шевченко, чи фільми, удостоєні призів на фестивалях?

5. Зверну увагу на твори Шевченка. Всі вони наповнені духом злоби і смертельної ненависті до людини другої національності. Цей ідол і досі в Ів.-Франківській області в кожній хаті висить. А ви туди направляєте людей.

6. Ви пригадуєте про події в Грушеві. Все це свідчить, що люди стомилися без правди, істини, «потопаючий хапається за соломинку». Бог ввірив вам ключі до Царства, не держіть їх в себе, а подавайте той рятувальний круг, щоб потопаючий не хапався за байку Толстого або Шевченка. Вмирають люди не спасенні, а нам байдуже, аби я був спасенний.

П. ЯРОШЕВИЧ.
м. Ківерці.

Шановний брат Петро. Уважно прочитавши Ваш лист, хочу через газету дати відповідь на зауваження стосовно моєї статті. Звичайно, за браком місця, я трохи скоротив Ваші роздуми, але головна суть лишилася. З Божою допомогою намагаюсь викласти свою точку зору на це питання.

Ви досить категорично стверджуєте, що в нашій газеті «так багато байок і мало правди». Вибачте, але це ж слова апостола Павла. Це він пише про байки та людей, які будуть їх шукати. Крім того, незрозуміло, що ви маєте на увазі під словом «байки». Мені здається, що в такому розумінні, як воно є у листі до Тимофія, нічого подібного у нашій газеті не публікувалося. Дана стаття говорить про «Слово Боже і практичне його пояснення», чи не так?

Відносно поділу інформації на «низьку і вищу». Так, я ділю її на такі частини, але не направляю туди людей. Уважно прочитайте статтю, там цього немає. Безсумнівно, за багатовікову історію людство зібрало великі духовні надбання і ми не маємо права їх відкидати. Мистецтво має дуже великий вплив на свідомість і часто впливає на хід історії. Є загальнолюдські духовні цінності, які признаються майже цілим світом, а є низькопробні «баєчки», які так полонили сьогодні наше покоління. І, згадуючи Толстого, Шевченка, фільми, я хотів сказати, що навіть те, що невіруючі люди вважають за істину, за приклад, взірець, за вершину людської думки, навіть це стає нецікавим та не «модним». Що ж тоді говорити за Євангелію, за Біблійні принципи? Ви запитуєте, яку користь можуть дати ці твори мистецтва? Можуть. Для нашого загального розвитку і інтелектуального збагачення вони дають досить багато. Пам'ятаєте, навіть ап. Павло цитує у своїх листах сучасних йому поетів (Тит. 1:12). А ось дати спасіння, вони безсилі. Це виключно прерогатива Біблії.

Не варто так різко звинувачувати Шевченка у таких великих гріхах. Протягом сімдесяти років з нього робили палкого революціонера та атеїста, а сьогодні — націоналіста. Поет ним не був. Його найбільший «гріх» полягав у тому, що він дуже любив свою Україну. Без ненависті до інших національностей. А його гнівливі слова були звернені не до російського народу, а до російського царизму, що гнобив Україну і вперто не визнавав такої нації. А сам він чудово володів братньою мовою, писав свої твори (і досить багато). Прочитайте його щоденники, з якою любов'ю він відносився у засланні до корінного казахського (і не тільки) населення. Ви називаєте його «ідолом», що сьогодні висить в хатах. Можливо, він є ідолом, але не Шевченко в цьому винен. Хіба винен Петро, чи мати Ісуса Христа, що їх сьогодні зробили святими і поклоняються, як богам? Хіба їхнє зображення на іконах повинно відштовхувати нас від цих великих людей?

Що ж до подій у Грушеві, то я не згідний з Вашим твердженням. І приведене вами прислів'я сюди не підходить. Я сказав би інше: «Хто шукає, той знаходить». А справа в тому, що туди їхали не за правдою і не за істиною. Я розмовляв з багатьма «паломниками» і нічого подібного не знайшов. Це були або релігійні фанати або просто цікаві, шукаючі сенсації, люди. Туди їхали заради чуда. Пам'ятаєте слова Ісуса Христа: «Ви їли хліб...» Так як колись шукали Христа, щоб побачити щось незвичайне, а не для спасіння, так і тепер. Звичайно, були там і прості, щирі бабусі, які безхитрісно вірили у богоявлення, але їх були одиниці.

І ще одне. Наскільки я зрозумів, Ви закликаєте нас більше друкувати духовних статей. Звичайно, ми це робимо, але зрозумійте, що інші теми також повинні висвітлюватися на сторінках нашої газети. Інтереси читачів досить різні, і ми маємо це врахувати. Нам надходить багато листів, де просять більше друкувати поезії, новин. Якщо ми будемо притримуватися лише одного, газета буде приречена на одноманітність і стане нецікавою. Не думайте, що люди каються лише від духовних статей чи від призивних проповідей. Для когось поштовхом до спасіння може стати чиєсь свідчення, актуальна публіцистична стаття, чи просто незвичайна новина. Я знаю брата, який почав ходити на зібрання виключно із-за музики. І ми намагаємося, щоб наше видання було дійсно «Голосом надії». Віримо, що читачі моляться за це.

Ю. ВАВРИНЮК.

Скарбничка

Чому сьогодні стільки сонця,
Чому всміхаються кругом?
І облилася під віконцем
Калина білим молоком?

Чому так пахнуть квіти, трави,
Кругом природа вся цвіте?
Не буду я питати в мами,
Сама вже знаю я про це.

Хай линуть співи і хваління,
Хай пісня рветься до небес—
Сьогодні свято Воскресіння—
Христос воскрес! Христос воскрес!

СКАРБНИЧКА *зустрічає разом із своїми маленькими читачами першу Пасху. Дві тисячі років тому сталася подія, яка сьогодні робить щасливими мільйони людей. Ісус здобув для всіх, в тому числі і для вас, дітки, чудовий скарб — через Своє Воскресіння Він всім хоче подарувати життя вічне.*

СКАРБНИЧКА *вітає вас, дорогі дітки, з святом і бажає радості і миру, рости здоровими і слухняними, любити Бога та своїх батьків. Христос воскрес!*

ПОДАРУНОК

В дівчинки Яни була улюблена лялька. Вона не вміла розмовляти, але дівчинка уявляла, що вона все розуміє і по-своєму відповідає, коли до неї говорять. Яна могла годинами гратися із своєю улюбленицею. Іноді возила гуляти на вулицю, де зустрічалася з іншими дівчатками. Яна дуже любила свою ляльку і вважала її найгарнішою.

Одного разу дівчинка, поклавши свою красуню у візок, повезла гуляти. А візок, в якому лежала лялька, теж був чудовим: він був сплетений з тоненьких гілочок лози. Яна вкрила ляльку рожевим покривальцем і, пишаючись нею, вийшла у двір. Назустріч йшла дівчинка Катруся. Вона була вдягнута у стареньке платячко, а в руках тримала ляльку, зшиту з кусочків тканин. Катруся теж любила свою лялечку і проводила з нею весь свій час.

Яна, порівнявшись з незнайомкою, подивилася на її ляльку, потім на свою і, звертаючись до неї, сказала: «Ти моя, сама найкраща! Я дуже рада, що ти виглядаєш не так страшно, як ця шматтяна лялька, що в руках цієї обірванки.»

Раптом із-за рогу на великій швидкості виїхала вантажна машина і дівчаткам довелося відбігти в різні боки. І цей час з рук бідної Катрусі випала її лялька і покотилася прямісінько під колеса. На очах обох дівчат автомашина переїхала її. Дівчинка схилилася над своєю улюбленицею і гірко заплакала. Її найдорожчий скарб перетворився в брудне ганчір'я. Що ж тепер робити? З ким тепер вона буде гратися? Серце Катрусі розривалося від болю і жалю. Та бідного дівчати нікому було потішити.

Яна , яка все бачила, підійшла до Каті і тихо поклала їй руку на плече. Вона хотіла хоч чимось допомогти бідній дівчинці. Але від цього Катруся ще більше розплакалася. Серце Яни охопив жаль і, дивлячись на заплакані очі дівчинки, вона взяла свою чудову ляльку, простягнула Катрусі і лагідно промовила: «Візьми! Це тобі. Це найгарніша лялька в світі. Я віддаю її тобі...»І Яна, обійнявши ляльку, віддала свою улюбленицю .новій подружці. Вмить сльози зникли з очей Катрусі. Бідна дівчинка не могла повірити: «Невже це мені? Цього не може бути!» — повторювала вона.

Яна щодуху побігла додому. В її очах стояли сльози, коли вона оглядала порожній візок. Але дівчинка була рада, що змогла хоча б чимось допомогти Катрусі. Вона швидко заспокоїлась і почала гратися з плюшевим ведмедиком.

На верхньому поверсі сусіднього будинку жила одна літня жінка. Вона все бачила, що трапилося на подвір'ї і була свідком цієї незвичайної сцени. Через кілька днів ця жінка стояла з великим пакунком на порозі Яниної квартири. Вона віддала пакунок мамі дівчинки, сказавши, що там лежить чудова лялька для Яни, за те що вона віддала свою бідній дівчинці, яка потерпіла лихо.

Яна була дуже щаслива. Вона всім говорила, що цю ляльку їй послав Сам Бог за її добрий вчинок.

Ми, дітки, сьогодні святкуємо свято Воскресіння Христа. Що ж це за подія? Був час, коли Бог віддав нам саме найдорожче,— це був Його улюблений Син Ісус Христос. Він був на землі, робив добрі справи, але люди часто не розуміли Його. Він зцілював калік та хворих, сліпим давав очі, воскрешав мертвих. Він потішав розбиті серця, захищав бідних та немічних. Але найбільшим проявом Його любові та самопожертви була смерть Сина Божого. Прийшов час і люди, котрі слухали Ісуса, ходили за Ним, розп'яли Його на хресті. Але ми говорим, що не тільки вони це зробили,— Його розіп'яли наші гріхи, наша неслухняність Богу. Ісус помер, але сьогодні Він живий. Христос воскрес на третій день після смерті і зараз чекає нас на небі. Так, як дівчинка Яна віддала свою найдорожчу річ, так Ісус Христос віддав для нас Своє життя, щоб ми мали щастя і радість.

Тому ми повинні сьогодні дорожити цим чудовим подарунком, який дав для нас наш Спаситель. Ми нічого не можемо дати Йому, крім одного — нашої слухняності. Тому, дітки, старайтеся не ображати Ісуса своїми поганими вчинками, будьте завжди хорошими, привітними, справжніми християнами.

Дітки, а чи змогли б ви так зробити, принести для когось радість, жертвуючи чимось дорогим для вас? А можливо, це вже було у вашому житті? Напишіть про це в нашу Скарбничку.

Щасливих вам свят, дорогі дітки!

ВЕСНЯНА ПІСНЯ.

Коли біжать, дзвенять струмки
І здалеку вертаються
Додому жайвір, ластівки,
І сонечко всміхається,
Коли з-під снігу на узліссі
До світла ніжно тягнуться
Найкращі проліски поліські,
З весною зустрічаючись,
Тоді лунає скрізь хваління,
Тоді ми всі святкуєм
Святе Христове воскресіння,
Радієм, торжествуєм.
Найбільше диво з усіх див
В Аримафеї сталося—
Багатий гроб враз опустів,
Лиш пелени зостались.
А де ж Ісус? Його — нема!
Нема... Марія гірко плаче
Розбита горем геть. Сама...
І Господа не бачить...
А Він до неї ніжно мовив:
«Маріє» — і було те слово
Миліше всіх на світі слів—
Він тут! Живий! Він зрозумів
Її печаль, її тривогу.
Таке можливо тільки Богу!
Ось Він живий стоїть — Месія,—
Яке то щастя для Марії!
І нас Христос воскреслий кличе,
Він знає кожного в обличчя.
Він знає наші імена
І хоче щастя дати нам.
Прийдіть до Бога, люди всі,
Спасіння знайдете в Христі.
Христос воскрес, щоб ми жили
І з Ним у вічності були.

Хай пісня лине скрізь усюди,
Нехай прославлять усі люди
Найбільше чудо із чудес—
Христос воскрес!
Христос воскрес!
Христос воістину воскрес!

Ліда Яремчук
м. Ковель

ОГОЛОШЕННЯ

Місія «Голос надії» та редакція газети потребують Вашої матеріальної підтримки. Пожертвування можна надсилати на наш рахунок № 700468 у Волинській облдирекції УСБ м. Луцька МФО 303019, або на адресу місії. Прохання пожертвування на газету висилати з поміткою «На газету».

ЗАСНОВНИКИ:
МІСІЯ «ГОЛОС НАДІЇ» ТА
ПРЕСВІТЕРСЬКА РАДА ХВЄ
ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ.

Редактор Павло РОМАНЕЦЬ

АДРЕСА: 263 020, м. Луцьк.
вул. Вороніхіна, 14а,
тел. 5-44-06

ВИХОДИТЬ ЩОМІСЯЧНО

Реєстраційний номер ВЛ 036. Фотонабір. Друк офсетний. Обсяг— один друкований аркуш. Тираж 4000. Зам. 1148.

Обласна друкарня, м. Луцьк, проспект Волі, 27.